

Кристин Теръл

Превод от английски
Евелина Пенева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *All Our Yesterdays*
Copyright © 2013 by Cristin Terrill

Превод Евелина Пенева
Редактор Лилия Дакова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2013
ISBN 978-954-27-1068-4

ЕДНО

Ем

Не откъсвах поглед от сифона в средата на бетонния под. Когато ме затвориха в килията, първо него видях, оттогава рядко отмествах погледа си от там.

Накарах ги да ме влачат по коридора, подхванали ме под ръце, инатливо влачех обутите си в тънките затворнически чехли крака. Но когато видях тръбата, запиших. В очите ми отворът ѝ постепенно се уголеми и зае по-голямата част от малката килия от сиви тухли, заритах мъжете, които ме държаха, мъчех се да измъкна ръцете си от желязната им хватка.

Не се случи нито един от ужасите, които си представях – досега поне, – но тръбата продължаваше да владее цялото ми внимание. За мен беше като Полярната звезда, държеше погледа ми неотклонно прикован към себе си. Дори в този момент лежах на една страна на тясното легло до стената и се взирах в отвора, като че там е скрита тайна, която трябва да науча. Диаметърът на сифона беше четиринайсет сантиметра, имаше трийсет и две малки дупчици и вдлъбнатина колкото дребна монета леко встрани от центъра.

– Какво правиш?

Познатият глас се чуваше слабо през вентилационната решетка.

– Пека кекс.

Засмя се, смехът му накара и мен да се усмихна. Поучудих се, че мускулите ми изобщо помнят как се изпълнява движението.

– Пак ли си вперила очи в сифона?

Не отговорих.

– Ем, моля те – каза той. – Ще се подлудиш, нищо повече. Само че аз имах нещо наум.

Най-накрая днес щях да разкрия всички тайни на сифона.

Известно време след това чух стъпките на приближаващия се пазач. Тук беше трудно да се прецени кое време е, нямаше часовници, нито прозорци и нищо не прекъсваше безконечния ход на секундите. Измервах времето само с разговорите си с момчето в съседната килия, огладняването и преминаването на глада ми.

Стомахът ми закъркори при звука на ботушите по пимента, шумът от тях ми действаше като звънеца на кучетата на Павлов. Сигурно беше време за обяд.

Тежката метална врата се откряна достатъчно, за да се покаже Кеслър – пазачът с лице като пепел от изтлял огън. Повечето от пазачите не показваха никакво отношение към мен, Кеслър обаче ме мразеше. Сърдеше се, струва ми се, че са го накарали да ме обслужва, да ми носи храната и чистите комплекти от сини дрехи, които ми даваха да нося. Мисълта ме накара да се усмихна. Да знаеше Кеслър само на какво бях свикнала преди светът да рухне като къща, проядена отвътре от гризачи.

Кеслър носеше подноса с обяда ми. Пъргаво скочих да го взема. Не бях ли достатъчно бърза, той го пускаше с трясък на пода и храната пръсваше навсякъде. Цялата изгарях вътрешно от унижението да събирам донесеното от Кеслър, но този път бързах да си взема храната. Естествено, не горях от желание да ям кафявата рядка храна на подноса.

Бързах заради приборите, които вървяха с нея.

Кеслър ми се подсмихна зло и подигравателно и отново затвори вратата на килията ми. Щом изчезна, грабнах лъжичката и вилицата от подноса и ги заоглеждах. Нож нямаше, нож винаги липсваше. Пихтиестото месо не изискваше рязане, а може и да се страхувах, че ще предприема дързък опит за бягство с тъпия пластмасов прибор за хранене и ще

го размахам срещу мъжете с автомати пред килията ми.

Сложих подноса от едната ми страна и седнах при сифона, прекръстила крака. Първо пробвах с вилицата, притиснах зъбците към един от винтовете, които затягаха решетката на сифона. Както и очаквах, зъбците се оказаха прекалено дебели, за да влязат в жлебовете, затова я хвърлих. Виллицата отскочи няколко пъти по цимента и се приземи на подноса.

Единствената ми надежда оставаше лъжицата. Притиснах извитата ѝ част към същия болт и този път един от ръбовете ѝ захвана улея. Затаих дъх, сякаш всяко движение на въздуха в стаята застрашаваше да провали работата, и притиснах лъжицата, мъчех се с нейна помощ да охладя болта. Изплъзваше се. Опитах пет-шест пъти, но не ставаше. Лъжицата все се изплъзваше от болта, напразно притисках и се опитвах да го завъртя. Извивката на лъжицата беше прекалено голяма, за да се втъкне в правия улей върху главата на болта, и замалко не я запратих към стената от яд.

Спрях с вдигната във въздуха ръка. Дишай. Мисли.

Дръжката на лъжицата беше прекалено дебела, за да се вмъкне в улея, а основата беше прекалено широка, обаче... Докоснах грапавия цимент на пода на килията, който беше дращещ и студен под дланта ми. Можеше и да стане.

Когато Кеслър се върна, вече го чаках. Празният ми стомах ме болеше от глад, но не бях докоснала храната. Трябваше ми всичката кашеста храна на подноса. Кеслър плъзна вратата и щом отворът стана достатъчно голям, запратих подноса си към него.

– Помя! – викнах аз. – Да не сме животни!

Кеслър приклезна, а подносът се удари с трясък в стената зад него. Пазачът трепна и запроклина, когато късчета храна в кафяво и зелено изпръскаха лицето и униформата му. Потиснах злобна усмивка за половин секунда, преди Кеслър да вдигне ръка и да ме зашлеви силно през лицето. Стоварих се на пода, от удара в очите ми запариха сълзи.

– Луда кучка – рече Кеслър и тресна вратата пред мен.

Надявах се само да е толкова ядосан затова, че трябва да

чисти мръсотията, че да не забележи липсата на лъжицата.

За по-сигурно изчаках колкото можах. Час, може би два? После извадих лъжицата от мястото, където я бях скрила под тънкия си матрак. Счупих дръжката при широката част, така че да останат остри ръбове, и ги опипах с пръст, сравних ги с улея на болта.

Хвърлих се към стената и прилепих лице до вентилационната решетка.

– Ей, там ли си?

Чух измъченото изскърцване на ръждясалите пружини, когато Фин се претърколи на леглото си.

– Тъкмо излизах. Късмет имаш, че ме хвана.

Притиснах пръсти до студените пръти на решетката. Понякога беше трудно да се повярва, че ни дели само стъпка бетон. Имах чувството, че е много далеч от мен.

Дали понякога и той докосва стената и мисли за мен?

– Можеш ли да пееш? – попитах.

– Да пея ли?

– Моля те?

– Ами добре – изненада се, но беше готов да ми угоди. Фин не отказва на моя молба. – Някакви предпочитания?

– Ти избери.

Той запя църковна песен. Вероятно химн. Едва след като започна всичко това – щом веднъж побягнахме, целият ни предишния ни живот подобно изгорелите газове от камиона, който тайно ни извеждаше от града, остана зад гърба ни – разбрах, че Фин всяка седмица ходел на църква с майка си. Дори му харесвало. Смях се, когато научих, макар сега да не помня кое ме е изненадало чак толкова. Може би защото религията не беше част от живота ми или защото представата за молитви, църковни служби и проповеди ми се стори съвсем чужда на онзи Фин, когото тогава познавах.

Онзи Фин, когото си мислех, че тогава познавах.

Имаше хубав силен глас, тенор с мекотата на хладен памук по кожата. Като го гледа, човек не би предположил, че

има такъв глас. Или пък напротив, знаех ли и аз. От месеци не съм виждала Фин. Може би не изглеждаше така, както си го спомнях.

Гласът на Фин отекна от сивите тухлени стени и изпълни всяка пукнатина и пролука в тях, а аз притиснах острия ръб на счупената лъжица към цимента. Започнах да я трия по грапавата повърхност, пластмасата бавно започна да изтънява. Триех все по-бързо и бързо, стърженето на лъжицата по пода се смесваше с гласа на Фин.

Въпреки студа в килията, от усилието по челото ми избиha капки пот. Спрях и сравних ширината на ръба на лъжицата с улея на болта. Още не беше достатъчно изтънен, но почти. Пак започнах да трия, толкова здраво стисках лъжицата, че ръката ме заболя. Щеше да се получи, сигурна бях.

Фин спря да пее, но аз не забелязах, толкова погълната бях от задачата си.

– Ем, какво правиш?

– Ще стане – прошепнах на себе си.

– Какво е това?

Отново проверих лъжицата и този път изтъненият край съвпадна идеално с улея на болта. Притиснах и усетих кръвта ми да закипява. Приглушено гласче, скрито някъде в съзнанието ми, ме пита защо така съм се вторачила в глупавия сифон, ала почти не го чувах, защото тътен изпълваше главата ми като тътена от барабана на барабанчик, предвождащ войниците на война. Завъртях лъжицата, болтът не помръдна, прикован на място от наслоявалата се с години мръсотия, от ръждата и Бог знае от още какво. Упорствах, помъчих се да го завъртя, докато пластмасата не започна да пука опасно, заплашваше да се строши.

– Хайде, дяволите те взели!

Стиснах лъжицата в самата основа, възможно най-близо до болта, и завъртях. Със скърцане болтът също се завъртя. Засмях се. Смехът ми беше накъсан и непривичен, но и прекрасен. Щом този болт се развъртя, продължих с този до него, после със следващия, когато лъжицата не вършеше

достатъчно бързо работа, ги развъртах с ноктите си, докато не ги разкъравих и най-накрая задърпах решетката, още преди напълно да съм махнала последния останал болт.

Решетката се изплъзна от ръката ми и изведнъж се превърна просто в парче метал, което пузнах на земята и то издрънча.

– Ем, какво става?

Фин вече ми звучеше разтревожено, но нямах време да му обърна внимание. Най-накрая сифонът беше отворен и тръбата зееше. Бръкнах в нея. Практичната част от ума ми ме убеждаваше, че там няма да открия друго освен студена тръба, но нещо по-дълбоко, по-инстинктивно в мен ми шепнеше... за какво? Предопределение? Съдба? Една от онези велики идеи, в които от години не вярвах?

Онази нашепващата част от мен не беше изненадана, когато пръстите ми напипаха скрит предмет в тръбата. Тялото ми се напрегна от изблиците на неудържимо ликуване у мен, сякаш мускулите ми умееха да задържат експлозията. Издърпах предмета, извадих го на светло и вперих поглед в него.

Найлонова торбичка за замразяване на храна във фризер, стара и покрита с петна от годините във варовита вода и мухъл. Този толкова скучен предмет – който ми припомни сандвичите с фъстъчено масло, които някога намирах пхнати в чантата си с дрехите за физическо – изглеждаше съвсем не на място в малката ми затворническа килия. Вътре имаше бял лист на сини редове, като онези от училище, с неравен край, който показваше, че е бил откъснат от бележник.

Отворих торбичката с треперещи пръсти, изведнъж се изплаших. Знаех, че в сифона има нещо важно от момента, в който погледът ми попадна на него. Не беше нормално. Нищо от цялата работа не можеше да е на добро.

Измъкнах хартията и едва сега го огледах добре. Стаята сякаш се превърна в пространство, изпълнено с вакуум. Опитах се да дишам и открих, че не мога, като че вече нямаше въздух.

Страницата беше изписана от горе до долу. Някои от редовете бяха мастилени, други отгоре бяха толкова избелели от времето, че с мъка се четяха, а тези най-долу изглеждаха почти нови. Всяко изречение, с изключение на едно в самия край, беше зачертано с отчетлива, тънка линия.

Отгоре на страницата имаше име, изписано с познати ъгловати главни букви, а редът най-долу бе удебелен, думите бяха вдълбани в хартията, сякаш човекът, който ги е писал, е натискал химикалката.

Този човек бях аз.

За пръв път в живота си виждах този лист, но почеркът несъмнено беше моят: с моето ръкописно е, докато всички останали букви бяха печатни, моето наклонено к и твърде тясното а. Някаква първична част от мен разпозна почерка, беше като телефон, който звъни в друга стая.

Затреперих. В този момент и на това място едно писмо, което не помнех да съм писала, означаваше съвсем конкретно нещо.

Но не друго, ами последният ред ме накара да се запрепъвам бързо към тоалетната в ъгъла на килията.

Трябва да го убиеш.

ДВЕ

Ем

Повръщах, докато стомахът ми не прие факта, че няма какво да изхвърля, после опрях чело на студената стена и избърсах устата си с ръкав.

Трябва да го убиеш.

Затворих очи и пак чувах тези думи. Жигосани бяха в мен, но не можех да ги осмисля. Трябваше да има и друг начин. Не бях толкова силна.

Все още не бях.

Далеч по коридора чух да шраква врата. Някой идваше насам. Изправих се и се насочих светкавично към сифона. С думи не може да се опише какво щеше да направи Доктора, види ли да съм бърникала в него, а ако видеше изписания лист...

Само от тази мисъл кръвта във вените ми се вледени. Със сигурност щеше да ме убие.

Ръцете ми станаха непохватни от бързането. Натроших лъжицата на парчета и ги пуснах в сифона. Вече различавах стъпки от тежки ботуши по цимента. Наблъсках обратно решетката върху сифона и поставих болтовете както мога с пръсти и нокти. Грабнах найлоновата торбичка и хартията и се метнах на матрака. Скрих ги отдолу точно когато лицето на Кеслър се показа в малкото прозорче на вратата на килията.

– Къде е лъжицата? – попита той.

Страховно. Кеслър не беше толкова глупав, колкото се надявах.

– Не знам за какво говориш – нехайно наклоних назад

глава. Положих усилия да се държа нормално, да дишам спокойно, макар дробовете ми да горяха от напрежението.

Кеслър погледна надясно, посъветва се с някого, когото не виждах. Някой, който не носеше военни ботуши, затова не го бях и чула да приближава. Свих пръстите на краката си в чехлите.

Кеслър отново се обърна към мен.

– Знаем, че е у теб. Дай я.

Вече нямаше как да стане. Щеше да ми се наложи да изровя парчетата от тръбата на канала, а после те щяха да преобърнат цялата килия, за да видят какво крия. Мъртва бях, намереха ли листа с огромния списък заплахи, написани с моя почерк.

Освен това никога не бих дала на тези мъже онова, което искат, няма значение колко е незначително.

Скръстих ръце под главата си.

– Разкарайте се.

– Хлапе, това е някаква си пластмасова лъжица – обади се Доктора, гласът му беше приглушен зад вратата. – Какво ще правиш с нея, ще копаяш тунел за бягство ли?

При звука на гласа му скочих на крака.

– Върви по дяволите!

– Ем? – беше Фин на вентилационната решетка. – Какво става?

– Последна възможност.

Изплюх се на прозорчето на килията. Настръхнала бях чак от ярост. Всеки миг вратата щеше да се отвори, да влезе Доктора и да започне някакъв нов ужас. Заради една пластмасова лъжица. Така ми се искаше да избягам, та краката ми трепереха, но нямаше къде да отида.

Пък и щях да го понеса.

– Отвори – рече Доктора.

Чух потракването на ключа в ключалката, притропването на вратата, докато се плъзга при отварянето, но моята врата остана неподвижна. Миг по-късно дойде прозрението.

– Не! – хвърлих се към заключената врата на килията си,

юмруците ми напразно задумкаха по метала. – Оставете го! Фин!

От другата страна на стената Фин изкрещя от болка. Чух слабото прашене на специалното използвано от военните електрошоково устройство, което Доктора предпочиташе да използва, за да не цапа красивите си ръце. Устройството притежаваше купища възможности, някои от които можеха да накарат човек да изпадне в безсъзнание или на мига да спрат сърцето му. Преживяла съм първото и съм виждала действието на второто и представата, че използват това устройство върху Фин, ме влуди. Изкрещях името му и отново и отново се хвърлях върху вратата.

Доктора се появи на прозорчето на килията ми и аз отскочих назад, сякаш се страхувах, че през стъклото ще посегне и ще ме улови за гърлото. Не че му трябваше да го прави. Да видя лицето му само стигаше, за да не остане в тялото ми и капка живот.

– Можеш да спреш това по всяко време – каза ми той. На външен вид си беше същият. Съмнявам се, че ще позная себе си в огледалото, но него времето беше оставило недокоснат. Гласът му омекна от чувство, подобно на благод.

– Само ми дай лъжицата.

Гледах го със замъглени, парещи очи. Фин вече стенеше от болка и аз нищо не можех да направя, защото онзи лист щеше да обрече и двама ни. Преглътнах и усетих вкус на жлъчка.

– Не е у мен. Кеслър сигурно я е изгубил.

Доктора придоби опечален вид и го възненавидях за това. После наклони глава и Кеслър направи нещо, от което Фин закрещя.

Гласът ми вече беше прорезгавял, а юмруците ми – насинени от удрянето по стената, когато Фин се умълча. Тежките стъпки на Кеслър и леките на Доктора подминаха килията ми и заглъхнаха. Завладя ме тежка като олово вина, от която всяко мое движение стана бавно, изтощих се, докато придърпам възглавницата и тънкото памучно одеяло от леглото

си, и се присвих на студения под до вентилационната решетка.

– Фин? – прошепнах. – Там ли си?

Тишина. Дали ме мразеше толкова, колко аз мразех себе си в този момент?

– Фин?

– Точно се прибирам. Отскочих навън за пица.

Избухнах в сълзи.

– Ей – гласът му беше нежен и дрезгав. – Ей, всичко е наред.

– Млъквай! – проплаках. – Не се мъчи да ме утешаваш! Току-що направих така, че да те изтезават!

– Шш, Ем, добре съм.

– Не си!

– Добре съм. Просто...

– Какво?

Той въздъхва.

– Ще ми се да можех да те видя.

Примъкнах се до стената, докато не се прилепих до нея, и опрях пръсти на бетонните блокове, сякаш те бяха него, и го докосвах. Жестът беше глупав и се радвах, че не може да ме види, но ме накара да се почувствам по-добре.

– И аз искам.

– Помниш ли, когато ме мразеше?

Засмях се, подсмъркнах, изхълцах.

– Ами ти беше непоносим.

– Мисля, че непоправим е по-уместната дума.

Опрях чело на стената и си представих за миг, че това е неговото рамо, топло, здраво, до мен.

– Такъв си си.

– Ей, преди малко ме изтезаваха заради теб. По-кратко с моето его.

– Фин...

– Шш – успокояващо каза той. – Сега ми разкажи колко погрешно е било мнението ти за мен преди и какъв съм неотразим.

Той беше неотразим. И не заслужаваше това.

Нито пък аз.

– Ще го убия – спокойно заявих аз.

– Да, знам.

– Не се шегувам. Ще се измъкнем от тук – казах – и ще го убия.

Обясних му всичко шепнешком през решетката на шахтата – за сифона, листа и съобщението в края на листа. Мълчанието на Фин беше непробиваемо и тежко като стената помежду ни. Опитах се да си го представя. Разрошената му руса коса вероятно страшно се нуждае от подстригване, къдри се около ушите му и на тила му. Сините му очи са широки и замъглени от шока. Или са зелени? Не, сини бяха, със сигурност. Сини като дълбока, чиста вода. Устата му е отворена, но независимо колко усилия полагах, не можех да си спомня как изглежда тази уста. Устните му тънки ли бяха, или пълни, розови или бледи?

Вече дори не съм сигурна как изглеждам самата аз.

– Можем ли да го направим? – най-накрая попита той.

Имаше предвид можем ли да го убием, но вероятно не можеше да произнесе думите.

– Не съм сигурна, че имаме избор.

– Но най-напред – каза той – трябва да се измъкнем от тук. Да се върнем. Мислиш ли, че е възможно?

– Ако се съди по бележката, вече четиринайсет пъти сме го правили.

– Как?

– Не знам. Но съм сигурна, че бих съобщила на себе си, ако е било необходимо да знам.

Той се засмя.

– Не мога да повярвам колко налудничаво е това изречение.

– Не можеш ли? – завиждах на умението на Фин да открива повод за смях във всяка ситуация, за мен в случващото се нямаше нищо забавно.

– Ем...

– Не ми казвай, че не бива да го правим – сигурно съм имала непоклатимо основание да напиша онова изречение и извратеното малко същество в мен, родено от целия ми гняв и горчилка, не съжالياва. – Не ми казвай, че има друг начин.

– Всъщност щях да те питам как си облечена.

Прехапах устна, за да потисна усмивката. Добре, това беше кажи-речи забавно.

– Боже, липсваш ми – рекох и на мига ми се прииска да си взема обратно думите. Обърнах лице към решетката, необяснимо изплашена, че Фин ще ме види как се изчервявам.

– Знам – каза той спокойно. Представих си го как притиска ръка от другата страна на стената. – Тук съм.

Дните минаваха. Двамата с Фин прекарваме времето между храненията в разговори за онова, което бях открила.

– По кое време трябва да тръгнем? – най-накрая ме попита той. И двамата избягвахме темата. Мъчително беше и вече се бяхме наситили да сме на това място.

– Мислих по този въпрос – отвърнах. – Трябва да сме там за четвърти януари. Четири години назад.

Мълчание.

– Така ли?

Разбрах колебанието му. И на мен не ми се ще отново да преживея този период.

– Не можем да го направим преди той да е намерил формулата – казах. – Парадоксът ще е толкова голям, че няма да има начин да се предскаже какво би се случило. Трябва да е след това.

– Добре – съгласи се Фин, – но защо именно четвърти?

– Защото никога не би му хрумнало да ни търси в този момент – казах аз. – Помниш ли кога взех документите?

– Разбира се. Направи го тъкмо в този ден.

– Но Доктора не го знае. Той си мисли, че съм се натъкнала на тях в някой по-късен момент. Знаеш ли защо?

– Защо?

– Зашто той не си спомня, че е открил формулата именно в онзи ден – обясних. – Мисли си, че я е написал за пръв път три дни по-късно, на седми.

– Следователно ако отидем на четвърти – каза Фин, – ще разполагаме най-малко с три дни преди датата, в която ни очаква.

– Точно така – въздъгнах аз. – Пък и ще е уязвим заради случилото се. Малко по-късно ще е прекалено силен. Прекалено защитен.

Фин се съгласи. И той е наясно, че в никой друг момент няма да разполагаме с добра възможност. Отново преговорихме всичко, обсъдихме предварително всички възможни подробности. Накрая запаметих всяка подчертана дума в бележката и вярвах, че е и известна поредицата от събития, довели до появата ѝ в ръцете ми. Не помнех самите събитията, принудили ме да напиша редовете в нея, но моите минали версии на личността ми, моите копия, които вече не съществуваша, ми бяха оставили достатъчно указания, за да ми е всичко ясно.

След като вече не остана нищо за обсъждане и вече я нямаше натрапчивата мисъл за сифона, не ми оставаше друго освен да зяпам в тавана. Лошата храна, болката, дори посещенията на Доктора с тях мога да се справя. Но тази скука? Чакането нещо да се случи? Сигурна бях, че ще ме подлуди.

– Фин, буден ли си? – попитах и се обърнах на една страна.

Никакъв отговор. Способността му да спи при всякакви обстоятелства ме удивяваше. Сигурно прекарваше по шестнайсет часа на ден в сън, само и само да се спаси от досадата.

– Много си лош – прошепнах.

Стоях с вторачен поглед във вратата дълго време, за да дам почивка на тавана. В един от идните дни по някакъв начин трябваше да се измъкна от килията. Поне преди го бях правила, всяка по-ранна моя версия беше бягала и дописвала бележката под матрака ми. Как ще го направя? Искаше ми се да си спомня събитията, които по-ранните Ем бяха

преживели, защото бягството ми се струваше невъзможно. В ума си премислих всяка възможност сто пъти. Можех да надвия пазача, който ми носи храна, или да уловя Доктора, когато някоя нощ дойде на посещение при мен, и да го използвам като заложник. Така щях да се измъкна от килията си, вероятно и Фин щеше да успее да се измъкне. Но дори да бях в състояние да го направя – и, нека си го кажа, имаше огромно ако – все още оставаше въпросът как да се измъкнем от огромния държавен комплекс отвъд килията ми, който бегло зърнах преди месеца – в деня, в който ме довякоха тук. Дори да знаех накъде да вървя, между мен и Касандра гъмжеше от въоръжени войници, а аз и това не знаех. Всеки план, който ми хрумваше, завършваше със задънена улица или със смъртоносен куршум в главата.

Като всичко друго и размишленията над бягството ми и – или – смъртта ми най-накрая ми дойдоха до гуша. Толкова ми беше станало досадно, че едва ли не изпитах облекчение, когато вратите на килията ми се отвориха и влязоха Доктора и мъжът, когото двамата с Фин бяхме кръстили „Директора“. Директора беше кукловода, който дърпаше конците на Доктора.

Едва ли не.

Престорих се, че се прозявам, защото знам, че това го съсипва, но сърцето ми биеше лудо.

– Пак ли стана време?

Директора наклони глава, напред излезе войник и ме изправи на крака, постави ме да седна на метален сгъваем стол, който бяха донесли със себе си. Върза ръцете ми към подлакътниците на стола с върви, които приличаха на онези, които градинарят ни използваше за привързването на розовите храсти.

– И краката ѝ – обади се Директора. Драго ми стана да разбера, че си спомня какво се случи последния път.

Щом вече беззащитното момиче, заобиколено от мъже с автомати, беше прилично овързано, започна разпитът. Някога броях колко пъти Доктора и Директора са ме посещавали

за нашите мили беседи – мислех си, че всеки път е последен, че търпението им ще се изчерпи и най-накрая ще ме убият – но някъде около двайсетия разпит изгубих бройката. А това се случи преди седмици.

– Къде са документите? – попита Директора.

– И няма да ме попитате най-напред как е минал денят ми, така ли? Майка ви не ви ли е научила на обноси?

Директора ме зашлеви. За разлика от Доктора, той няма нищо против да си изцапа с кръв ръцете. Погледът ми се замъгли. Филмите не бяха ме подготвили за това колко много всъщност боли ударът и някак винаги силата на болката ме изненадваше.

– Днес нямам време за твоите игрички – заяви Директора. – Трябва да разберем къде са документите. На кого ги даде? Китай? Индия?

– От това зависят много съдби – тихо се обади Доктора от своя ъгъл, като че го беше грижа.

Изпратих въздушна целувка на Доктора, доколкото успях без ръцете си. Пределно ми беше ясно, че в мига, в който им кажа къде са документите, ще съм изгубила и последния си коз. Единственото, което ни беше опазило досега и пазеше още мен и Фин живи, беше фактът, че знам къде са документите, а те не знаеха. Дори да бях се предала, да бях приела смъртта си, знаех, че държа живота на Фин в ръцете си и това ме караше да мълча. Независимо от действията им.

А те се стараеха с всички сили.

Сигурна бях, че писъците ми събудиха Фин, но поне не ни предадох.